

måtte automatisk medføre permanent op-hør af krigstilstanden, og de ikke-respekterede våbenstilstandslinier burde erstattes med anerkendte grænser, hvilende på bilaterale overenskomster. Hverken internationale erklæringer eller garantier kunne erstatte en af de implicerede regeringer undertegnet overenskomst. Det bedste FN-bidrag ville efter israelsk opfattelse være en opfordring til alle de implicerede parter om at forhandle om en fremtidig ordning.

*Iraks repræsentant Pachachi* kom ind på en række af de af udenrigsminister Eban fremførte synspunkter. Over for Israels forslag om, at FN skulle indskrænke sig til at opfordre parterne til direkte forhandlinger, påpegede han, at det altovervejende flertal af FNs medlemsstater var gået ind for, at FN skulle spille en aktiv rolle ved konfliktens løsning. Under generaldebatten havde kravet om, at Israel skulle trække sine tropper tilbage fra arabiske område, vundet almindelig tilslutning. Til forslaget om at knytte en tilbagetrækning sammen med en bekræftelse af pagtens princip om alle medlemsstaters ret til frihed og sikkerhed udtalte Pachachi, at dette princip allerede havde været indarbejdet i de i 1949 undertegnede våbenstilstandsoverenskomster. Forsvarsminister Dayan havde offentligt bekræftet, at det var Israel, der startede krigen. Angrebet havde ikke været berettiget. Israel havde anført to undskyldninger, dels en række krigeriske udtalelser fra visse arabiske ledere, dels lukningen af Tiran-strædet. Hvad den første angik, var der fremsat krigeriske udtalelser fra begge sider, men handlinger, og ikke ord, måtte være afgørende. Hvad lukningen af Tiran-strædet angik, mente han ikke, at denne retsstrid kunne retfærdiggøre et militært angreb. Såfremt FN ikke var i stand til at leve op til den udfordring, organisationen var stillet overfor, ville de arabiske lande være tvunget til at kæmpe i forsvar mod den israelske aggression.

Ambassadør *Goldberg* fremhævede, at en varig fred i Mellemøsten måtte baseres på følgende principper.

1) Som et minimum må alle stater give afkald på den krigstilstand, som sikkerhedsrådet allerede i 1951 fandt uforeneligt med fred.

2) Tropper må trækkes tilbage som et led

i en omfattende fredelig løsning. Ingen parter kan påberåbe sig krigens ret og samtidig nægte andre at påberåbe sig samme ret.

3) Der må findes en retfærdig løsning på flygtningeproblemet, og staterne i området må aktivt bidrage hertil.

4) Alle landes uskadelige passageret gennem internationale farvande må respekteres.

5) Våbenkapløbet i området må standses, hvorved nye ressourcer vil frigøres til økonomisk udvikling.

6) Der må ikke træffes bestemmelser om Jerusalems status på ensidig basis, men kun i samråd med alle involverede parter og i erkendelse af hensynet til de 3 store religioner i byen.

7) Respekt for den politiske uafhængighed og territoriale integritet af alle stater i området.

8) Der må fastlægges acceptable grænser og findes andre ordninger til erstatning for midlertidige våbenstilstandslinier med henblik på at sikre alle parter imod terror, ødelæggelse og krig.

Hovedansvaret for skabelse af fred ligger hos parterne, men FN og hver eneste medlemsstat bør bistå i arbejdet for fred.

Udenrigsminister *Gromyko* beskyldte USA for at stå i vejen for en løsning af problemerne om fjernelse af konsekvenserne af den israelske aggression, først og fremmest tilbagetrækning af de israelske styrker fra de arabiske områder. *Gromyko* understregede imidlertid, at hans land gerne så, at alle stater i Mellemøsten blev garanteret fred og sikkerhed, men det var umuligt at tage skridt i den retning uden først at befri de arabiske lande fra den israelske angribers styrker.

Storbritanniens udenrigsminister, *George Brown*, udtalte om Mellemøsten, at en løsning alene var mulig gennem FN og på basis af en israelsk tilbagetrækning under forudsætning af samtidig arabisk anerkendelse af Israels ret til eksistens. Han var tilhænger af, at generalsekretæren udnævnte en særlig repræsentant, der skulle tage direkte kontakt med de implicerede parter. Spørgsmålet om sikring af den fri besejling af internationale vandveje måtte uophørligt tages op. Såfremt Suez-kanalen ikke hurtigt blev genåbnet, ville det være uundgåeligt, at verdenshandelens mønster blev påvirket i uheldig retning.